

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. A. N.
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen Mgr. Ing. Jan Klik, Ph.D., advokát,
se sídlem Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2025, č. j. OAM-760/BA-BA01-BA06-Z-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 1. 7. 2025 byla kontrolována jeho totožnost na adrese N., P. a ten nepředložil žádný doklad totožnosti ani žádné platné povolení k pobytu na území ČR. Při prohlídce účastníka řízení byl

nalezen doklad vydaný Vietnamskou socialistickou republikou č. X. a povolení k pobytu č. X. vydaný Rumunskou republikou. Následnou lustrací bylo zjištěno, že pobývá na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, čímž vzniklo podezření, že cizinec se nachází na území ČR neoprávněně. Cizinci bylo rovněž uloženo správní vyhoštění z členských států EU na dobu 3 let, vydané dne 2. 7. 2025 pod č. j. KRPP-93389-13/ČJ-2025-030022. Z těchto důvodů byl žalobce dne 2. 7. 2025 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), a umístěn do ZZC za účelem správního vyhoštění. Následně dne 8. 7. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné konkrétní důvody jejího podání a poté byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 14. 7. 2025, č. j. OAM-760/BA-BA01-BA06-Z-2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen zákon o azylu) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 25. 10. 2025.

II.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že se nijak nebránil proti rozhodnutí o vyhoštění, neprodložoval řízení o vyhoštění, uvedené rozhodnutí nabylo právní moci, žalobce se proti němu neodvolal a respektuje ho. V případě, že žádost o udělení mezinárodní ochrany bude zamítnuta, je připraven dobrovolně opustit území České republiky. Totožnost žalobce byla spolehlivě zjištěna, mj. neprokazoval se padělaným či pozměněným dokladem totožnosti, nijak svoji totožnost nezakrýval. Po svém zadržení a zajištění vždy spolupracoval se správními orgány. Žalobce tak podle svého tvrzení nepředstavuje závažnější nebezpečí pro bezpečnost státu či veřejný pořádek, k tíži mu lze přičítat pouze jen neoprávněný pobyt na území České republiky: pokud žalovaný uváděl občasné krátkodobé pracovní aktivity, tak bez podrobnějších zjištění o nich (tj. délka trvání, odměna, charakter - mohlo se jednat i jen o pouhou výpomoc mezi příbuznými či známými), nelze vyslovit žádný závěr v tomto směru.
3. Dále žalobce tvrdil, že na území České republiky se trvale nachází jeho sestřenice p. Ch. T. K., st. přísl. X., nar. X., s povoleným dlouhodobým pobytem na území ČR, bytem P., Ž., u které žalobce před svým zajištěním bydlel a která ho podporovala po všech stránkách během jeho pobytu v České republice. Pokud by byl žalobce propuštěn ze zajištění, je připraven se zde opět zdržovat a být tak dosažitelný pro všechny orgány České republiky. V tomto smyslu nabízí tato příbuzná za žalobce příslib bydlení a finanční záruku za něho, je připravena poskytnout mu ubytování a platit za něho všechny výdaje spojené s pobytem, příp. mu obstarat letenku do domovského státu. K tomu žalobce předložil příslib a občanský průkaz. Podle žalobce jsou dány podmínky pro aplikaci zvláštního opatření ve smyslu § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tj. uložení povinnosti osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Uložení tohoto opatření je adekvátní vzhledem ke všem okolnostem této věci a lze se důvodně domnívat, že je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

III.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPP - 93401-5/ČJ-2025-030022 ze dne 2. 7. 2025 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů a umístěn do ZZC za účelem správního vyhoštění. Důvodem zajištění jmenovaného byla skutečnost, že 1. 7. 2025 byla kontrolována jeho totožnost na adrese Nádražní 28, Plzeň, přičemž nepředložil žádný doklad totožnosti ani žádné platné

povolení k pobytu na území ČR. Při jeho prohlídce byl nalezen doklad vydaný Vietnamskou socialistickou republikou č. X. a povolení k pobytu č. X. vydané Rumunskou republikou. Následnou lustrací bylo zjištěno, že jmenovaný pobývá na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, čímž vzniklo podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně. Jmenovanému bylo rovněž uloženo správní vyhoštění z členských států EU na dobu 3 let, vydané dne 2. 7. 2025 pod č. j. KRPP-93389- 13/ČJ-2025-030022. Z těchto důvodů byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. S ohledem na výše uvedené dospěl správní orgán k závěru, že v případě jmenovaného jsou dány důvody pro jeho zajištění a že z důvodu jeho jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo zcela nedostačující a neúčinné, a proto za účelem realizace vyhoštění přistoupil k jeho zajištění a umístění v ZZC.

IV.

Posouzení věci soudem

5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
6. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Ze správního spisu vyplynulo, že
9. Dne 1. 7. 2025 byla kontrolována totožnost žalobce a ten nepředložil žádný doklad, teprve při jeho prohlídce byl nalezen doklad VNM a povolení k pobytu Rumunska. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 1. 7. 2025 žalobce mimo jiné sdělil, že se cítí zdravý, ale užívá léky na vysoký krevní tlak. Přicestoval 19. 2. 2020 do Rumunska za účelem zaměstnání, kde v Bukurešti strávil rok a půl. Uvedl, že měl výplatu 550 dolarů, a to bylo málo. Následně zaplatil 120 000 korun zprostředkovateli, který vozí lidi a v kamionu dojel do ČR. Do ČR přicestoval dne 19. 6. 2021 do Sapy, odkud jel do Žatce, kde obráběl chmel a poté dělal různě po stavbách. Je si vědom toho, že svým pobytem bez dokladu a bez oprávnění k pobytu porušoval zákony ČR. Na území ČR není nikde hlášen k pobytu, bydlí na různých místech podle toho, kde zrovna pracuje, nebo u svých známých. Dle jeho slov zde nemá nikoho z rodiny, nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, nemá zde žádný majetek, ani závazky či pohledávky, naopak ve Vietnamu má rodinu včetně manželky a dvou synů, s nimiž je v pravidelném kontaktu. V ČR ani nikde v EU nežádal o mezinárodní ochranu. Prohlásil, že ve Vietnamu není ohrožen na životě, nehrozí mu nebezpečí mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo jiné vážné nebezpečí, držení v otroctví nebo nevolnictví, nehrozí mu ani výkon nucených prací či zbavení svobody. Cizinec je přesvědčen, že bude mít v zemi původu zaručeno právo na osobní bezpečnost, právní ochranu a spravedlivý proces.
10. Žalobci bylo dne 2. 7. 2025 uloženo správní vyhoštění z členských států EU, a to rozhodnutím pod č. j. KRPP-93389-13/ČJ-2025-030022 na dobu 3 let, dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a

Švýcarské konfederace bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, a z důvodu, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

11. Následně dne 8. 7. 2025 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a poté byl žalobou naříkaným rozhodnutím podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC.
12. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
13. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“
14. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“
15. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost nepodal neprodleně v době pobytu na území ČR, ač na území ČR pobýval podle svého vyjádření již od 19. 6. 2021, tj. 4 roky; žádost podal až po zadržení Policií ČR, ač po celou dobu pobytu se pohyboval na území ČR volně). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodlením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „*(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.*“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“
16. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění: „*Jmenovaný na území ČR pobýval nelegálně bez jakéhokoliv povolení k pobytu a bez*

platného cestovního dokladu. Svého neoprávněného pobytu si byl přitom dle jeho slov vědom, neučinil však žádné kroky k jeho legalizaci a pokud by ho nezadržela policejní hlídka a nezjistila tuto skutečnost, zjevně by ve svém nelegálním pobytu v ČR pokračoval. Jmenovanému bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let. Jmenovaný v ČR před jeho zajištěním rovněž nikdy nežádal o mezinárodní ochranu, a to nejen v ČR, ale ani v Rumunsku, kde pobýval, přestože ani v tom mu objektivně nic nebránilo. Jmenovaný sám neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do vlasti ve vztahu ke státním orgánům nebo bezpečnostním složkám země jeho původu, naopak prohlásil, že ve Vietnamu mu nic nehrozí. Jmenovaný nedisponuje cestovním dokladem, který podle něj odevzdal zaměstnavateli v Rumunsku, kde pracoval, a dotýčný se ani nepokusil si nový náhradní cestovní doklad zajistit. Jmenovaný nemá nikde nahlášenou adresu, v ČR bydlí na různých místech podle toho, kde zrovna pracuje, nebo u svých známých. Na území ČR tedy není kontaktní, není možné mu kamkoliv cokoliv doručovat nebo ověřit jeho adresu. Jmenovaný přiznal, že v ČR pracuje příležitostně na stavbách. Jmenovaný tedy kromě nelegálního pobytu rovněž vykonával na území ČR nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR. Jmenovaný nemá na území ČR žádné rodinné ani jiné vazby, nemá tedy žádnou motivaci zde zůstat pro potřeby řízení o udělení mezinárodní ochrany. Jmenovaný o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi jmenovaného v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti, tj. z jednání jmenovaného je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci jeho správního vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám jmenovaný by tento krok v ČR nikdy neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, tato k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost.“

17. Cit. odůvodnění rozhodnutí žalovaného svědčí dle názoru soud o tom, že žalovaný správně usoudil, že přístup žalobce nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí domáhal. Soud dále upozorňuje, že žalobce se pohyboval po území ČR zcela volně do doby svého zadržení a poté zajištění, tudíž mohl svou žádost podat kdykoliv dříve. Jeho přístup pak ovšem nekoresponduje s již vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.
18. Tento závěr žalobce svým tvrzením v žalobě nezpochybnil, když argumentoval tím, že se neodvolal proti rozhodnutí o vyhoštění, nezakrýval svou totožnost, nepředstavuje závažnější nebezpečí pro bezpečnost státu či veřejný pořádek, neboť k tíži mu lze přičítat pouze jen neoprávněný pobyt na území České republiky, a pokud žalovaný uváděl občasné krátkodobé pracovní aktivity, tak bez podrobnějších zjištění o nich (tj. délka trvání, odměna, charakter - mohlo se jednat i jen o pouhou výpomoc mezi příbuznými či známými), nelze vyslovit žádný závěr v tomto směru.
19. Dle názoru soudu není podstatné, jak dlouhé žalobce na území ČR vykonával pracovní aktivity, když jednoznačně přiznal, že do ČR přicestoval proto, že výdělek považoval v Rumunsku za nízký a že v ČR pracoval na stavbách. Z tohoto vyjádření jednoznačně vyplynulo, že žalobce vědomě nerespektoval české předpisy o zaměstnanosti. Tudíž není pravdivé tvrzení, že u žalobce

nelze tyto aktivity zohlednit a že mu lze přičítat pouze nelegální pobyt. Soud také připomíná, že žalobce nepředložil dobrovolně žádný průkaz totožnosti, teprve po jeho prohlídce byla zjištěna jeho totožnost, tedy žalobce svou totožnost dobrovolně nepřiznal.

20. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na svůj případ. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a že s ohledem na absenci jakýchkoliv vazeb v ČR, absenci dokladů, zdejší nelegální pobyt a výkon zaměstnání a jeho dosavadní jednání a chování vůči správnímu orgánu a jeho povinnostem účastníka správního řízení nelze očekávat jeho součinnost v průběhu aktuálního řízení o udělení mezinárodní ochrany bez nutnosti omezení jeho osobní svobody. Dosavadní chování žalobce (vědomý pobyt na území ČR bez příslušných pobytových oprávnění, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, reálná možnost realizace správního vyhoštění, absence hlášeného místa pobytu, zanechání cestovního pasu v Rumunsku, nelegální práce) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil zpřetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce svědčí o nerespektování právního řádu nejen ČR a vysoké rizikovosti skrývání či útěku žalobce. V napadeném rozhodnutí žalovaný dále vyloučil aplikaci jednotlivých druhů zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, přičemž uvedl: *„Jmenovaný přiznal, že na území ČR nemá žádné rodinné ani jiné vazby, naopak ve Vietnamu bydlí jeho rodina včetně manželky a dvou synů, nemá tudíž žádnou motivaci zůstat na území ČR a být správnímu orgánu k dispozici pro potřeby správního řízení na konkrétně určitelném a stabilním místě. Jmenovaný není v současné době v ČR rovněž nikde hlášen k pobytu, bydlí na různých místech podle toho, kde zrovna pracuje, nebo u svých známých. Jako doručovací adresu označil svou adresu ve Vietnamu, je tedy zjevné, že není možnost jej spolehlivě na jakékoli adrese kontaktovat a předpokládat, že se na ní skutečně bude jmenovaný zdržovat. Jmenovaný nemá v ČR ani jiné vazby ani majetek či závazky nebo pohledávky. Jmenovaný ani nemá možnost získat další finanční prostředky legálním způsobem, z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR a nemožnosti zde legálně pracovat, nelze tedy očekávat ani možnost jeho pravidelného docházení na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly jeho součinnosti, kdy i toto si vyžaduje samozřejmě určité finanční náklady. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán připomíná, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotýčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotýčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil ze svých zdrojů. S ohledem na předchozí jednání žadatele, kdy tento zde nelegálně pobýval a pracoval, jasné tím vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů ČR, nelze dle názoru správního orgánu oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se na tomto jeho jednání cokoli změnilo a dotýčný by zůstal správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z ČR v případě jejího zamítnutí.“*

21. Nyní v žalobě tvrdí žalobce, že má zajištěné bydlení u sestřenice, toto však v rámci správního řízení netvrdil, naopak výslovně uváděl, že v ČR nikoho z rodiny nemá, a stejně tak tvrdil, že nemá nikde stálou adresu ani finanční zázemí, tudíž toto nové tvrzení v žalobě vyhodnotil soud jako rozporné s obsahem správního spisu a s dosavadními tvrzeními žalobce, a z toho důvodu je zhodnotil jako nevěrohodné. Soud dále připomíná, že novou skutečnost – tvrzení o existenci sestřenice v ČR s možností ubytování u ní na stálé adrese a se složením finanční záruky z její strany – žalobce uplatnil až po ukončení správního řízení, avšak soud přezkoumává skutkový stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí (srovnej § 75 odst. 1 s.r.s.).
22. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokázané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností, což je doloženo žalobcovým nerespektováním právních předpisů (neprokázání své totožnosti, pobyt bez cestovního dokladu, nelegální práce), žalobcovou pobytovou historií na území ČR (4 roky nelegálního pobytu bez stálé adresy), i jeho rozpornými vyjádřeními (ohledně možností ubytování a ohledně existence rodinného příslušníka v ČR). Tímto se celkově snižuje hodnota poskytnuté záruky, neboť se v takovém případě může jednat toliko o místo uvedené na papíře, aniž by žalobce měl skutečný záměr se na adrese zdržovat. Soud tudíž považuje záruku v podobě zajištěného ubytování u sestřenice za nedostatečnou. Se závěrem žalovaného se soud tedy plně ztotožňuje.
23. Při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016 -56. Z rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neučelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom dospěl k závěru, že neskládá záruku plnění uložených povinností.
24. Správní orgán se dále v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC. Ačkoliv byla žádost žalobce ze strany žalovaného považována za účelovou, nemohl žalovaný vyloučit, že bude žádost žalobce posouzena standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Proto stanovil žalovaný dobu trvání zajištění žalobce v zákonem stanovené lhůtě 110 dnů. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a mohlo být o žádosti žalobce rozhodnuto. Žalovaný zejména podrobně rozebral jednotlivé kroky a úvahy, které ho vedly ke stanovení délky zajištění, následovně: upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany předpokládá ukončení řízení ve lhůtě 90-ti dní, případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v ZZC bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní a průměrná celková 5denní lhůta na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení. Z odůvodnění délky trvání zajištění je patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení délky doby zajištění žalobce přistoupeno. V případě, kdy bude o žádosti žalobce rozhodnuto dříve, než uplyne doba zajištění žalobce, je žalovaný povinen jej ze zajištění propustit ze zákona. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou. Co se týče stanovení doby zajištění v tomto rozsahu, lze konstatovat, že byla takto stanovená doba dosud prejudikována jako přezkoumatelná i přípustná, pokud se skládá z doby 90 dnů předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně, prodloužené o 15 dnů v souvislosti s lhůtou pro podání

žaloby a prodloužené o dalších 5 dnů odpovídajících době potřebné pro doručování v rámci soudního řízení (srov. judikaturu cit. v rozsudku NSS č. j. 9 Azs 38/2024-50 ze dne 14. 3. 2024, odst. 23–24). Těto prejudikatuře odpovídají nyní přezkoumávané úvahy žalovaného i okolnosti případu žalobce. Soud neshledal důvodnou ani tu část námitky týkající se paušálního stanovení délky doby zajištění. Doba zajištění ve lhůtě 110 dnů byla stanovena na základě průměrné délky nezbytnosti zajištění cizinců v obdobné situaci, jako je ta žalobcova. Nutno mít na paměti, že se stále jedná o pouhý odhad, který bude vždy pojatý obecněji.

25. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškerá ústavní práva a mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 7. srpna 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně